

Folketingets Enerkipolitiske Udvalg
Christiansborg
1240 København K

Dato 11. marts 2009
J. nr.

Enerkipolitisk Udvalg har i brev af 25. februar 2009 stillet mig følgende spørgsmål til L 3, stillet efter ønske fra Anne Grete Holmsgaard (SF), som jeg hermed skal besvare.

Spørgsmål 18:

”Vil ministeren i forlængelse af udkastet til ændringsforslag, jf. L 3 - bilag 8, belyse, hvor meget mere netselskaberne - i et minimums- og i et maksimumsscenario - vil tjene i kraft af de foreslåede ændringer, herunder den ny tilbagebetalingsperiode på 7 år (af merforrentningen), præciseringen af at den forhøjede forrentning gælder de samlede netaktiviteter, annuitetsbestemmelsen, retten til at ændre regnskabsprincipper uden at disse skal sammenlignes med tidligere principper m.v. samt konsekvenserne for tariffene. Belysningen bedes givet på en måde, hvor der indgår konkrete eksempler, hvor der sammenlignes med nuværende bestemmelser baseret på Elfor-aftalen.”

Svar:

Efter den gældende regulering får en virksomhed, der har opnået en merforrentning, reduceret sin indtægtsramme med et beløb svarende til overskridelsen fra den 1. januar året efter, at merforrentningen er opgjort, dog maksimalt med 2 pct. af indtægtsrammen. Bestemmelsen har til formål at sikre et incitament til effektivisering. Praksis har vist, at bestemmelsen ikke sikrer en reduktion af merforrentningen, fordi de faktorer, der bidrager til forhøjelse af virksomhedernes merforrentning, samlet overstiger 2 pct. om året.

I lovforslaget, L 3, betragtes merforrentning som en difference i forbrugernes favør, der skal tilbageføres til forbrugerne efter regler fastsat af klima- og energiministeren. En strafrente skulle sikre et incitament til, at denne merforrentning hurtigt blev ført tilbage til forbrugerne, ligesom den ville give virksomhederne et incitament til ikke fremover at opkræve indtægter, som ville resultere i merforrentning.

Det blev i høringen af lovforslaget påpeget, at denne bestemmelse ville fratage selskaberne deres incitament til effektivisering, fordi de ikke selv på nogen måde ville få økonomisk gavn deraf.

Ændringen af bestemmelsen om merforrentning i ændringsforslaget til L 3 er udarbejdet for at sikre selskaberne et incitament til effektivisering. Bestemmelsen i ændringsforslaget indebærer, at merforrentning ikke betales tilbage til forbrugerne, men at muligheden for at opnå denne merforrentning aftrappes over en periode på 7 år via reduktioner af indtægtsrammen. Betydningen heraf afhænger blandt andet af, i hvor høj grad virksomhederne gennemfører yderligere effektiviseringer som følge af det forbedrede incitament hertil.

Energitilsynet har gennemført nogle beregninger på modeltyper af netselskaber af betydningen af ændringsforslaget under varierende forudsætninger om forrentningen i udgangspunktet (år 2008), effekti-

visering, aktivitetsudvidelser og inflation. Forrentningsloftet er i alle eksempler sat til 7 pct. Beregningerne er gennemført efter forudsætninger om indregningen af det glidende gennemsnit og afviklingsperiode fastlagt af Energistyrelsen ud fra ændringsforslaget.

Beregningerne viser, at resultatet afhænger af *forholdet mellem kapital og indtægter*, der afspejler sig i forrentningsprocenten i 2008, samt *forholdet mellem kapital og omkostninger*, der giver sig udslag ved indregning af effektiviseringsgevinster.

Beregninger viser endvidere, at udviklingen i forrentningsprocenten flader ud, hvis forudsætningerne om inflation, aktivitetsudvidelse og effektivisering fastholdes over en periode. Men niveauet vil afhænge af de økonomiske forudsætninger i de enkelte selskaber. Slutniveauet vil være forskelligt for et selskab, der i udgangspositionen har en given forrentning samtidig med, at det har høje indtægter og et højt omkostningsniveau, i forhold til andet selskab med samme forrentning, men et andet forhold mellem omkostninger og indtægter.

Hvis der ikke er inflation eller aktivitetsudvidelse, men en effektivitetsgevinst på 2 pct. pr. år ud over pålagte effektiviseringskrav, flader forrentningen ud på 7,5 – 7,9 pct.

Hvis der tillige er en prisudvikling og en øget aktivitet, hvilket er det normale, vil forrentningen flade ud på et højere niveau.

Idriftsættelse af nyinvesteringer forøger alt andet lige forrentningsprocenten for virksomheder, der ligger under forrentningsloftet, mens de nedsætter forrentningsprocenten i virksomheder, der ligger over forrentningsloftet.

Betydningen af en nedsættelse af forrentningsprocenten for selskabernes tariffer, og dermed for indtjeningen i selskaberne, afhænger således i høj grad af de økonomiske forudsætninger i hvert enkelt selskab. En analyse heraf vil være ganske omfattende og tidskrævende, idet den i givet fald må laves på selskabsniveau.

Præciseringen af, at forrentningsgrundlaget består af virksomhedens netaktiver med et tillæg på 2 pct. som udtryk for omsætningskapitalen, svarer til de gældende regler, som de fremgår af bekendtgørelse nr. 1520. Forrentningsprocenten kan således ikke umiddelbart sammenlignes med forrentningen i andre private virksomheder, hvor forrentningen beregnes af egenkapitalen, der måske kun dækker 20 – 25 pct. af aktivernes værdi.

Annuitetsbestemmelsen indebærer, at indtægtsrammen forhøjes varigt med et gennemsnitligt beløb for forrentning og afskrivning af nyinvesteringen. Denne forhøjelse af indtægtsrammen pristalsreguleres på linje med resten af indtægtsrammen. Det indebærer, at der er plads under indtægtsrammen til fornyelse af investeringen, når den tid kommer. Ved serielånsmodellen indregnes afskrivningerne med lige store beløb i indtægtsrammen over anlæggets forventede levetid. Forrentningen beregnes som den lange byggeobligationsrente plus 1 % af aktivets restværdi. Det betyder, at forrentningselementet er højere end for annuitetsmodellen i de første ca. 25 år, og derefter lavere. Ved udløbet af anlæggets forventede levetid, udgår anlægget af indtægtsrammen. Derefter skal indregnes et evt. nyt anlæg. Set over anlægget levetid vil den gennemsnitlige forhøjelse af indtægtsrammen være identisk for de to modeller. Men virksomhederne vil i de første mange år have en likviditetsfordel ved at vælge serielånsmodellen.

Der er ikke en opgørelse af hvor mange selskaber, der har omlagt regnskabsprincipper i perioden, og hvad disse omlægninger betyder for forbrugerne. Den manglende opgørelse hænger sammen med, at hele reguleringen bygger på, at Energitilsynet fører tilsyn med overholdelsen af indtægtsrammerne, og disse omlægninger sker inden for de givne indtægtsrammer. Det betyder, at opgørelse af omfanget af regnskabsmæssige omlægninger ikke er en del af Energitilsynets almindelige rutine, men vil forudsætte en speciel undersøgelse.

Spørgsmålet om regnskabsmæssige omlægninger er ikke forudset eller behandlet i de eksisterende bestemmelser. Det er heller ikke behandlet specifikt i lovforslaget, men kun som en beskrivende forudsætning i bemærkningerne til § 70, stk. 2, om at priserne ikke i gennemsnit må stige i forhold til tarifferne pr. 1. januar 2004. I forbindelse med høringen af L 3 gjorde branchen opmærksom på, at det vil være administrativt belastende og have stor økonomisk betydning for selskaberne, hvis der beregningsmæssigt skal gennemføres tilsvarende omlægninger i sammenligningsåret 2004. Omvendt betyder det højere forbrugerpriser, hvis det accepteres, at selskaberne kan foretage regnskabsmæssige omlægninger, uden at der gennemføres tilsvarende omlægninger i sammenligningsåret.

Med venlig hilsen

Connie Hedegaard